

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J.K.**, nar. ..., bytem ..., proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížova 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2013, č. j. ...

t a k t o :

I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení v Praze ze dne 18. 1. 2013, č. j. s e z r u š u j e a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

V podané žalobě žalobce uvedl, že jeho žaloba směřuje proti rozhodnutí ČSSZ, č. j. ... , kterým byly zamítnuty námitky žalobce a potvrzeno rozhodnutí ČSSZ ze dne 15. 11. 2012. V žalobě žalobce uvedl, že ČSSZ nezohlednila jeho nárok na tzv. hornický důchod. Uvedl, že rozhodnutím žalované z 15. 11. 2012 mu byla zamítnuta žádost o starobní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 1 písm. b) nařízení vlády č. 363/2009 Sb., o stanovení důchodového věku a přepočtu starobního důchodu některých horníků, kteří začali vykonávat své zaměstnání před rokem 1993 (dále jen nařízení vlády). Proti shora citovanému rozhodnutí žalobce podal ve stanovené zákonné lhůtě námitky a žalovaná o námitkách rozhodla 18. 1. 2013 tak, že tyto námitky zamítla a své původní rozhodnutí potvrdila.

S rozhodnutím žalované o zamítnutí jeho žádosti o starobní důchod nesouhlasí.

Uvedl, že původně podal žalobce prostřednictvím OSSZ Hodonín žádost o přiznání starobního důchodu s datem přiznání 13. 2. 2012. Tuto žádost žalovaná žalobci zamítla svým rozhodnutím z 11. 6. 2012. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí námitky. Žalovaná svým rozhodnutím ze dne 20. 8. 2012 potvrdila své rozhodnutí a námitky žalobce zamítla.

Žalobce podal novou žádost o starobní důchod dne 1. 10. 2012 s datem přiznání 13. 8. 2012. Žalovaná svým rozhodnutím z 15. 11. 2012 žádost žalobce o starobní důchod zamítla pro nesplnění zákonných podmínek. Žalobce podal námitky do citovaného rozhodnutí, které odůvodnil následovně:

Od uzavření pracovní smlouvy dne 2. 4. 1978 až do ukončení pracovní činnosti dne 3. 12. 1994 pracoval žalobce u zaměstnavatele Jihomoravské lignitové doly s. p., ..., ..., celou dobu jako horník v hlubinném dole. Souhlasil tedy se závěrem žalované, že před 1. 1. 1993 v zaměstnání v hornictví v I. AA pracovní kategorie odpracoval 14 roků a 228 dní. Tento závěr plně odpovídá skutečnosti i osobnímu listu.

Zásadně však nesouhlasil s tvrzením žalované, že nezískal alespoň 15 let v I. AA preferované pracovní kategorii.

Dnem 1. 1. 1993 žalobce pokračoval v práci podle pracovní smlouvy, tj. vykonával dále práci horníka v hlubinném dole, zařazenou před tímto datem do I. AA pracovní kategorie a tuto práci vykonával až do skončení pracovního poměru v roce 1994.

V roce 1994 se realizoval útlum nařízený vládou, kdy končila těžba lignitu a probíhala postupná likvidace dolů.

Každou odpracovanou směnu žalobce vykonával v rámci pracovní smlouvy, tedy jako horník v podzemí hlubinného dolu, zařazenou v bývalé I. AA pracovní kategorii.

Když žalobce požádal právního nástupce Jihomoravských lignitových dolů, s. p., firmu o potvrzení odpracovaných směn v zaměstnání v hornictví I. AA pracovní kategorie, dozvěděl se, že po celý kalendářní rok 1993 nebyla příslušnými zaměstnanci jeho zaměstnavatele Jihomoravské lignitové doly s. p., vedena evidence fárání a vykonání důlní směny.

Povinnost vést záznamy výkonu práce horníka, zařazené v bývalé pracovní kategorii I. AA však byla a doposud je stanovena v ust. § 13 odst. 2 zákona č. 98/1987 Sb., o zvláštním příspěvku horníkům, ve znění pozdějších předpisů („Organizace je povinna vést záznamy o skutečnostech rozhodných pro nárok na zvláštní příspěvek, jeho výši a výplatu, tj. o době a druhu zaměstnání, dosahované expozici, převedení na jinou práci, skončení zaměstnání a uvolnění pro výkon veřejné funkce, a na požádání pracujícího, popř. jiné organizace, o těchto skutečnostech vystavit potvrzení“).

V důsledku nesplnění zákonné povinnosti zaměstnavatele v roce 1993 nebyla žalobci právním nástupcem potvrzena ani jedna směna, odpracovaná v zaměstnání v hornictví v I. AA pracovní kategorii.

K prokázání odpracování směn v zaměstnání v hornictví I. AA pracovní kategorie žalobce předložil čestná prohlášení svých bývalých spoluzaměstnanců ze šachty, kteří potvrzují, že žalobce v letech 1978 -1994 vykonával výhradně práci horníka – dělníka v podzemí hlubinného dolu, a to F. M., J. C., L.P. a M. F.

I přes všechny uvedené skutečnosti a důkazy žalovaná žádost žalobce zamítla.

Žalobce uvedl, že je pravdou, že zákon č. 582/1991 Sb., v ust. § 5 uvádí jako možnost důkazu prohlášení „pamětnické komise“ výslovně pouze pro prokázání doby pojištění a v případě žalobce se nejedná o dobu pojištění. Žalobce tímto způsobem prokazuje jinou podmínku stanovenou zákonem, a to výkon zaměstnání v určité pracovní kategorii. Jestliže zákon připouští tento důkaz v tak zásadní podmínce, jakou je doba pojištění (při jejím nesplnění nevzniká nárok na důchod vůbec), není důvod, proč by jí nepřipouštěl, byť to není výslovně uvedeno, v podmínce prokázání pracovní kategorie, ke splnění podmínky pro vznik nároku na nový výpočet procentní výměry a zvýšení dříve přiznaného starobního důchodu podle ust. § 3 odst. 1 písm. b) nařízení vlády. Jedná se o rovnocennou podmínku jako pro vznik nároku na starobní důchod, v tomto případě pro vznik nároku na přepočtený – zvýšení starobního důchodu žalobce (při jejím nesplnění nárok nevznikne). I v tomto konkrétním případě nelze počet směn, odpracovaných v zaměstnání v hornictví, prokázat jiným způsobem.

Přístup žalované, kdy připouští důkaz čestného prohlášení pouze na případ výslovně uvedený v § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb., je ryze formalistický a porušuje tak ústavní právo žalobce na spravedlivý proces.

„Ústavní soud ve své konstantní judikatuře několikrát konstatoval, že netoleruje orgánům veřejné moci a především obecným soudům formalistický přístup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. Mimo jiné přitom zdůraznil, že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ ústavně konformním právním řádu jako významovém celku a že povinnost soudu nalézat právo neznamena pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonem textu, aniž by se zabývala účelem a smyslem zákona. Smyslem ust. § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb., je umožnit žalobci prokázat určitou skutečnost jeho čestným prohlášením i svědků v případě, že tuto skutečnost nemůže prokázat jinak, a to v případech, kdy nikoliv žalobce sám, ale zaměstnavatel porušil svoji povinnost vůči žalované, takže evidence, z níž se při posuzování následné žádosti o důchod vychází, je neúplná či dokonce chybná. Příklad žalobce se sice týká jiné podmínky, ale věcně jde o analogický případ, protože bývalý zaměstnavatel porušil svoji povinnost a v důsledku porušení této povinnosti je evidence v případě žalobce chybná. Při posouzení účelu zákona a jeho smyslu, je tedy v daném případě analogie přípustná.

Na základě výše uvedeného je žalobce přesvědčen, že splnil zákonné podmínky, když

- v období před 1. lednem 1993 získal 5.338 kalendářních dní v zaměstnání v hornictví I. AA pracovní kategorie, po vynásobení koeficientem 0,6 a po zaokrouhlení 3.203 směn v zaměstnání v hornictví I. AA pracovní kategorie,
- v roce 1993 a 1994 získal 240 směn v zaměstnání v hornictví I. AA pracovní kategorie, podle potvrzení, o odpracovaných směnách, čestných prohlášení o potvrzení skutečnosti, že směny byly odpracovány v zaměstnání v hornictví I. AA pracovní kategorie, tedy celkem získal 5.578 směn v hornictví I. AA pracovní kategorie.

Z výše uvedených důvodů proto v námitkách uvedl, že navrhuje, aby mu žalovaná přiznala starobní důchod od 13. 8. 2012, přepočtený podle ust. § 3 odst. 2 nařízení vlády č. 363/2009 Sb. Shora uvedený žalobce ještě prokázal svým čestným prohlášením.

Žalobce po uplatnění svých námitek ze dne 14. 12. 2012 obdržel následně poštou od, státní podnik sdělení o výkazu počtu odpracovaných směn podle mzdových listů v letech 1993 a 1994 v celkovém počtu 244 s poznámkou, že nejsou k dispozici žádné záznamy, že tyto směny byly odpracovány v podzemí. Nicméně žalobce trvá na tom, že těchto 244 směn odpracoval v podzemí.

Na základě výše uvedeného je žalobce přesvědčen, že splnil podmínky ust. § 1 písm. b) nařízení vlády když

1. v období před 1. lednem 1993 získal 5.338 kalendářních dní v zaměstnání v hornictví v I. AA pracovní kategorie, po vynásobení koeficientem 0,6 a po zaokrouhlení celkem 3.203 směn v zaměstnání v hornictví I. AA pracovní kategorie,
2. v roce 1993 získal 219 směn zaměstnání v hornictví I. AA pracovní kategorie, podle potvrzení o odpracovaných směnách, dále podle čestných prohlášení o potvrzení skutečnosti, že směny byly odpracovány v hornictví I. AA pracovní kategorie,
3. v roce 1994 získal 25 směn v zaměstnání v hornictví I. AA pracovní kategorie, podle potvrzení o odpracovaných směnách, dále podle čestných prohlášení o potvrzení skutečnosti, že směny byly odpracovány v hornictví I. AA pracovní kategorie,
4. tedy celkem před 1. lednem 2009 získal žalobce celkem 3.477 směn v hornictví I. AA pracovní kategorie. Navrhoval proto, aby soud vydal rozsudek, jímž zruší rozhodnutí žalované z 18. 1. 2013, jímž mu byla zamítnuta žádost o starobní důchod, pro nesplnění podmínek ust. § 1 písm. b) nařízení vlády a vrátí věc k dalšímu řízení žalované s právním názorem, že žalobce splnil podmínky pro vznik nároku na přepočet dříve přiznaného starobního důchodu podle ust. § 3 odst. 1 písm. b) nařízení vlády č. 363/2009 Sb., o stanovení důchodového věku

a přepočtu starobních důchodů některých horníků, kteří začali vykonávat své zaměstnání před rokem 1993.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě poukázala na to, že nelze pominout ust. § 4 nařízení vlády č. 363/2009 Sb., jak podrobně vysvětlila v odůvodnění rozhodnutí o námitkách. Odpracování potřebného počtu směn v zaměstnání v hornictví se jí přes veškerou snahu nepodařilo prokázat způsobem, který vyžaduje citované vládní nařízení. Navrhovala proto zamítnutí žaloby.

Pokud jde o rozhodnutí z 18. 1. 2013, kterým byly zamítnuty námitky žalobce a potvrzeno rozhodnutí ČSSZ z 15. 11. 2012 žalovaná uvedla, že z ustanovení nařízení 363/2009 Sb., vyplývá, že nárok na stanovení sníženého důchodového věku podle § 2 tohoto nařízení, mají pouze osoby, které splňují současně podmínky § 1 písm. a), b) a c) tohoto nařízení. Podle § 1 písm. b) nařízení 363 se musí jednat pouze o osoby, které odpracovaly před 1. 1. 2009 v zaměstnání v hornictví celkem alespoň 3.300 směn a jde-li o zaměstnání v hornictví v uranových dolech 2.200 směn, nebo pokud výkon zaměstnání v hornictví skončil z důvodu dosažení nejvyšší přípustné expozice, odpracovaly před 1. 1. 2009 v zaměstnání v hornictví alespoň 3.081 směn a jde-li o zaměstnání v hornictví v uranových dolech, 1981 směn.

Vzhledem k tomu, že se nepodařilo prokázat, že by účastník řízení v období dle § 1 písm. b) nařízení 363 (1. 1. 1993 až 31. 12. 2008) odpracoval směny v zaměstnání v hornictví a že celkový počet jím odpracovaných směn před 1. 1. 2009 činí 3.203 (5.338×0.6) – nikoliv potřebných 3.300, ustanovení tohoto nařízení o snížení důchodového věku na 55 let a 6 měsíců se na něj nevztahuje.

K zaslaným kopiím dokumentů ČSSZ při kvalitativním hodnocení dob pojištění ve smyslu nařízení 363 přihlídnout nemohla. Jednak jde o neověřené xerokopie, přičemž nelze prokázat jejich pravost, a dále se týkají otázky charakteru zaměstnání, který se prokazuje výhradně způsobem, který stanoví příslušný právní předpis. Ust. § 4 nařízení 363 udává, že zaměstnavatelé, u nichž byly v období od 1. ledna 1993 do 31. prosince 2008 zaměstnány osoby, vykonávající zaměstnání v hornictví, potvrzují počet směn odpracovaných v zaměstnání v hornictví na žádost těchto osob, a to na tiskopise vydaném ČSSZ. Právní nástupce bývalého zaměstnavatele účastníka v řízení však na dotaz ČSSZ výslovně uvedl, že dokumentaci, která by odpracované směny v zaměstnání v hornictví mohla prokázat, k dispozici nemá a potvrzení ve smyslu § 4 nařízení 363 vystavit nemůže. Vzhledem k tomu, že způsob prokázání uvedených skutečností explicitně stanoví právní předpis, nemůže se od tohoto postupu ČSSZ odchýlit a na základě vlastní úvahy připustit jiný způsob prokázání těchto skutečností.

K námitce účastníka řízení ČSSZ sděluje, že nemohla zhodnotit jeho dobu pojištění po 31. 12. 1992 jako dobu získanou odpracováním směn v zaměstnání v hornictví, neboť se odpracování těchto směn v zaměstnání v hornictví nepodařilo prokázat způsobem, který vyžaduje nařízení 363. ČSSZ je při výkonu svých zákonem svěřených úkolů vázána celým právním řádem a nemůže, na rozdíl od soudu, opominout existenci podzákonného právního předpisu a aplikovat přímo zákon. Otázka prokázání odpracování směn v zaměstnání

v hornictví je nad to otázkou odbornou, kterou přísluší podle nařízení 363 zodpovědět toliko zaměstnavateli, nikoliv ČSSZ na základě její vlastní úvahy či na základě prohlášení k tomu citovaným nařízením neoprávněných osob.

Skutečnost, že bývalý zaměstnavatel účastníka řízení neevidoval správně odpracované směny zaměstnanců, též neopravňuje ČSSZ k rozhodnutí mimo rámec nařízení 363, ČSSZ také nemůže vůči zaměstnavateli nebo jeho právnímu nástupci v této souvislosti činit v rámci své činnosti žádné úkony, neboť není orgánem báňské správy či inspekce práce. V případě nároků z újmy, kterou zaměstnavatel účastníku řízení porušením právních předpisů způsobil, se musí tento domáhat soukromoprávní cestou.

Žalobce ke své žalobě připojil čestné prohlášení M. F., F. M., L. P. a J.L., kteří všichni čestně prohlásili a dosvědčili, že žalobce v průběhu roku 1. 1. 1993 – 31. 12. 1994 pracoval v podzemí hlubinného dolu na lignit, ... jako horník – dělník se stálým pracovištěm v podzemí. Všechny odpracované směny evidované ve výše uvedeném období byly směny, v níž po převážnou část vykonával zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm v podzemí v hlubinném dolu ve smyslu ust. § 1 písm. b) nařízení vlády č. 363/2009 Sb. Všichni uvedli, že jsou si vědomi toho, že pokud by jimi uvedené informace byly obráceny v opak, budou čelit všem z toho vyplývajícím právním následkům. Čestné prohlášení je datováno dnem 26. 9. 2012.

Stejně čestné prohlášení ohledně své osoby předložil i J. K., tedy žalobce, a tento pak dále předložil potvrzení o odfáraných směnách, vydané ... státní podnik 21. 5. 2012, v němž se uvádí, že uvedený státní podnik nemá k dispozici žádné záznamy o odfáraných směnách po 31. 12. 1992 bývalých zaměstnanců Jihomoravských lignitových dolů, s. p. Hodonín. A dále pak 14. 12. 2012 sdělovalo žalobci, že na mzdových listech má jmenovaný vykázán následující počet odpracovaných směn: v roce 1993 - 219 směn, v roce 1994 – 25 směn s tím, že uvedený podnik nemá žádné záznamy o tom, že tyto směny byly odpracovány v podzemí Jihomoravských lignitových dolů,

Žalobce dále předložil Souhlas k rozvázání pracovního poměru datovaný dnem 1. 12. 1994, z něhož vyplývá, že Jihomoravské lignitové doly, státní podnik Hodonín souhlasí s rozvázáním pracovního poměru žalobce u této organizace, v němž pracoval jmenovaný jako horník, do zaměstnání nastoupil 3. 4. 1978 a důvod rozvázání pracovního poměru je odchod do plného invalidního důchodu. Ve vyjádření zaměstnavatele je uvedeno, že tento souhlasí, neboť organizace v souvislosti s vyhlášením útlumového programu nemůže pracovníkovi nabídnout jinou vhodnou práci.

Z dávkového spisu žalobce pak vyplývá, že v osobním listu důchodového pojištění je uvedeno, že žalobce byl zaměstnán v I. AA pracovní kategorii od 3. 4. 1978 do 31. 12. 1992.

Další zaměstnání, jak vyplývá z osobního listu důchodového pojištění tj. od 1. 1. 1993 do 31. 12. 1993, 365 dnů, je již vykázáno jako zaměstnání III. pracovní kategorie a stejně tak

zaměstnání od 1. 1. 1994 do 30. 9. 1994, 273 dnů zaměstnání a stejně od 1. 10. 1994 do 2. 12. 1994, 63 dnů zaměstnání, od 3. 12. 1994 je vyznačeno pobírání důchodu.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na 16. 4. 2014, kdy vyslechl svědky M. F., L. P. a F. M.

Svědék F. uvedl, že v Jihomoravských lignitových dolech ...pracoval od roku 1983 do května roku 1996 vždy v hornických profesích. Od roku 1983 se pracovně pravidelně s žalobcem setkával, žalobce vždy pracoval v podzemí v hornické profesi, konkrétně od roku 1992 do roku 1994 pracoval jako střelmistr v dolech. Uvedl, že může potvrdit, že po celou dobu, kdy se pracovně s žalobcem setkával, tento pracoval v podzemí v hornické profesi.

Svědék L. P. uvedl, že on pracoval v Jihomoravských lignitových dolech od 2. 2. 1975 až do 21. 8. 2008, celou dobu pracoval v podzemí. Pokud jde o žalobce, po celou dobu, co ho zná, pracoval v dolech v podzemí. Pokud jde o rok 1993, v tuto dobu konkrétně pracovali přímo spolu, od počátku 90-tých let žalobce nejprve pracoval se svědkem jako horník a poté jako střelmistr, obojí byla práce v hlubinných dolech v preferované pracovní kategorii. Žalobce sám má hornický důchod, do důchodu odešel v 55-ti letech.

Svědék M. uvedl, že on sám pracoval v Jihomoravských lignitových dolech od 1. 7. 1964 do 30. 4. 1996. S odstupem tolika let si již přesně nevzpomíná přesné období, kdy žalobce v dolech pracoval. Ví však, že tam pracoval celou řadu let a že to byla vždycky práce v podzemí. Vzpomíná si také, že jednu dobu pracoval jako střelmistr. Ke své osobě uvedl, že on sám má hornický důchod.

Pokud jde o přezkoumávané rozhodnutí, jak soud uvedl, jedná se o rozhodnutí, kterým ČSSZ zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí ČSSZ z 15. 11. 2012.

Pokud jde o rozhodnutí z 15. 11. 2012, ČSSZ rozhodla tak, že ve věci žádosti žalobce o starobní důchod jeho žádost zamítla pro nesplnění podmínek ust. § 28 a § 74 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Rozhodnutí odůvodnila tak, že ust. § 28 zdp stanoví, že pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl důchodového věku. Podle § 32 odst. 1 zdp důchodový věk činí u mužů 60 let, jde-li o pojištěnce narozeného před rokem 1936.

Podle ust. § 32 odst. 2 zdp u pojištěnců narozených v období let 1936 – 1977 se důchodový věk stanoví podle přílohy k tomuto zákonu. Stanoví-li se podle této přílohy důchodový věk s přičtením kalendářních měsíců, považuje se za důchodový věk dosažený v posledním přičteném kalendářním měsíci v den, který se číslem shoduje se dnem narození pojištěnce; neobsahuje-li takto určený měsíc takový den, považuje se za důchodový věk ten věk, který je dosažen v posledním dni posledního přičteného kalendářního měsíce. Podle § 74 zdp zůstávají zachovány nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů platných před 1. 1. 1996 po odpracování stanovené doby zaměstnání I. pracovní kategorií nebo v I. (II) kategorii funkcí do 31. 12. 2018. Snížená věková hranice

pro vznik nároku na starobní důchod se přitom považuje pro účely tohoto zákona za důchodový věk.

Účastník řízení má nárok na starobní důchod podle předpisů platných před 1. 1. 1996, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků zaměstnání a z toho nejméně 15 roků získal zaměstnání v hornictví I. AA preferované pracovní kategorie nebo 10 roků jde-li o zaměstnání v uranových dolech, nebo 20 roků v zaměstnání zařazeném do I. A preferované pracovní kategorie, dosáhl-li věku 55-ti let.

Podle § 174 odst. 1 zákona č. 235/1992 Sb., má občan, který vykonává před 1. 1. 1993 zaměstnání v I. pracovní kategorii, popřípadě službu v I. nebo II. pracovní kategorii funkcí, nárok na starobní důchod po 31. 12. 1992 též, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku: 56 let, byl-li zaměstnání nejméně 14 roků v I. AA pracovní kategorii v hornictví. Podle § 174 odst. 2 zákona č. 235/1992 Sb., podmínkou vzniku nároku na starobní důchod podle § 174 odst. 1 je, že zaměstnání I. kategorie nebo služba I. nebo II. kategorie funkcí, trvaly ke dni 31. 12. 1992. Účastník řízení v období před 1. 1. 1993 získal 14 roků a 228 kalendářních dní zaměstnání v hornictví I. AA pracovní kategorie. Nárok na starobní důchod při dosažení věku 55 let účastníkovi řízení nevzniká, neboť nezískal alespoň 15 let v zaměstnání v I. AA preferované pracovní kategorie. Podle § 14 zák. č. 100/1988 Sb., ve znění platném do 31. 12. 1995 zaměstnání vykonávaná po 31. 12. 1992 se pro účely důchodového zabezpečení považuje za zaměstnání III. pracovní kategorie. Vzhledem k tomu nelze účastníku řízení hodnotit dobu zaměstnání od 1. 1. 1993 do 31. 1. 1994 v I. AA pracovní kategorii. Důchodový věk účastníka řízení činí 56 let. Účastník řízení ke dni 13. 8. 2012, od něhož žádá přiznání starobního důchodu, důchodového věku nedosáhl. Jeho věk činí pouze 55 let a 6 měsíců.

Z toho, co bylo uvedeno oběma stranami a vyplývalo i z dávkového spisu žalobce (z potvrzení, jehož obsah je stejný, jako sdělení, které tento státní podnik zaslal žalobci) je nesporné, že žalobce před 1. 1. 1993 získal 14 roků a 228 kalendářních dní zaměstnání v hornictví v I. AA pracovní kategorie.

To, co mezi účastníky je sporným, je doba od 1. 1. 1993 do rozvázání pracovního poměru u Jihomoravských lignitových dolů tj. do 2. 12. 1994.

O této době žalobce tvrdí a prokazoval ji nejenom svým čestným prohlášením ale i čestným prohlášením 4 svědků, že i po celou tuto dobu pracoval v podzemí jako horník, v preferované pracovní kategorii, přičemž žalovaná uvedla, že tato doba nebyla nástupnickou organizací ... takto potvrzena s odůvodněním, že od předchozího zaměstnavatele žalobce ...obdržel pouze počet odpracovaných dnů, nikoliv potvrzení o tom, že by pracovní směny po 1. 1. 1993 byly odpracovány v I. AA pracovní kategorii.

Nařízení vlády 363/2009 Sb., o stanovení důchodového věku a přepočtu starobních důchodů některých horníků, kteří začali vykonávat své zaměstnání před roku 1993 se uvádí:

Toto nařízení se vztahuje na osoby, které

- a) vykonávaly před 1. lednem 1993 zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm v podzemí v hlubinných dolech, které bylo podle předpisů účinných před tímto dnem zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie, zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku alespoň 55 let (dále jen „zaměstnání v hornictví“)
- b) odpracovaly před 1. lednem 2009 v zaměstnání v hornictví celkem alespoň 3 300 směn, popřípadě, jde-li o zaměstnání v hornictví v uranových dolech 2 200 směn nebo, pokud výkon zaměstnání v hornictví skončily z důvodu dosažení nejvyšší přípustné expozice, odpracovaly před 1. lednem 2009 v zaměstnání v hornictví celkem alespoň 3 081 směn popřípadě, jde-li o zaměstnání v hornictví v uranových dolech 1 981 směn. Počet těchto odpracovaných směn za dobu před 1. lednem 1993 se zjistí tak, že počet kalendářních dnů zaměstnání v hornictví se vynásobí koeficientem 0,6 a zaokrouhlí směrem nahoru; za dobu po 31. prosinci 1992 se za odpracovanou směnu považuje každá směna, v níž osoba uvedená v písm. a) po převážnou část vykonávala podle potvrzení vydaného podle § 4 zaměstnání v hornictví, a
- c) nesplní-li podmínky uvedené v zákoně č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném ke dni 31. prosince 1995, pro stanovení důchodového věku 55 let.

Podle § 4 uvedeného nařízení vlády zaměstnavatelé, u nichž byly v období od 1. ledna 1993 do 31. prosince 2008 zaměstnány osoby vykonávající zaměstnání v hornictví, potvrzují počet směn odpracovaných zaměstnání v hornictví na žádost těchto osob, a to na tiskopisu vydaném ČSSZ.

Podle § 5 uvedeného nařízení, toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2010.

Žaloba žalobce je důvodná.

Soud totiž dospěl k závěru, že i po 1. 1. 1993, a to až do ukončení pracovního poměru u Jihomoravských lignitových dolů tj. do 2. 12. 1994, žalobce pracoval jako horník, poté střelmistr, tedy zcela jednoznačně v podzemí hlubinných dolů, takže je evidentní, že naplňuje podmínky ust. § 1 nařízení vlády 363/2009 Sb., a důchodového věku dosáhl ve věku 55 let.

Soud proto podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zrušil rozhodnutí žalované vydané dne 18. 1. 2013 a věc vrací žalované k dalšímu řízení s tím, že žalovaná bude vycházet z toho, že žalobce splnil podmínky ust. § 1 nařízení vlády 363/2009 Sb., a že dosáhl důchodového věku pro přiznání starobního důchodu 55 let.

Pokud jde o náklady řízení, ve věci měl úspěch žalobce, ten však náklady řízení nežádal.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. dubna 2014

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně